

מתיקות הפרשה

משיחותיו של הגה"צ רבי מנחם ברוך יאוווע שליט"א בעל 'מתיקות התורה'

פרשת מקץ - חנוכה תשפ"ו

להדליק את האור של חנוכה ביום-יום

פרשתנו פותחת בחלום פרעה שהפרות והשבלים הרעות והצנומות בלעו את הפרות והשבלים השמנות והבריאות, "ולא נודע כי באו אל קרבנה ומראיהו רע כאשר בתחלה".

יש כאן יסוד עצום לכל אחד ואחד שנתבונן עם עצמנו האם הרע בולע את הטוב, האם אנו עסוקים כל הזמן במה שחסר ומרוב שאנו מרגישים ש'אין לנו'... אנו שוכחים מכל מה שכן יש לנו, או שאנו מחכימים לראות את כל הטוב המרבה שיש לנו.

יוסף הצדיק שהיתה לו עין טובה, ראה את הכל בחלום אחד; הוא לא התמקד רק בקשי, להפך, הוא אסף מזון משנות השבע - מהשנים הטובות - והתכונן לימי הרעב והקשי. לכל אחד יש זמנים של קשי, והתכמה להתכונן לכך על ידי שנגעריך את הטוב ונגדיל אותו בעינינו ונעשה ממנו עסק.

וזה המהות של ימי חנוכה שאנו מדליקים נר קטן ומברכים את ה' שעשה נסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה'. חנוכה זה לא חג על העבר בלבד, חנוכה מלמד אותנו שה' קרוב אלינו מאוד גם בזמנים של הסתרה גדולה, ונמצא עמנו בכל עת. ולפיכך אומרים 'בזמן הזה' - היום בשנת תשפ"ו ה' עושה לנו נסים ונפלאות ועלינו לפקח עינים ולראות את כל הטוב. ולפיכך תקנו חז"ל להדליק נרות ולא עשו זכר למלחמה ולגזרות, כדי ללמדנו שהעקר הוא שהאדם יאיר את עיניו כי כשיש לאדם אור והוא רואה את הכל טוב בודאי שיבוא לכל הטוב.

במשל לבן מלך שלא העריך את ארמונו המלוכה, ולא היה בקשר עם אביו והלך למרחקים עד שטעה מאוד ונפל לשפל המדרגה ובאו אנשים רעים והתנכלו לו, ואז הוא התגעגע לאביו המלך מאוד, לפתע הבחין בשולי תרמילו, ביהלום נוצץ שאביו הביא לו, ונזכר שכאשר המלך הביא לו את היהלום אמר לו: 'אני מאוד אוהב אותך, אני קרוב אליך, קח את היהלום הזה והוא יאיר לך בכל זמן, שעל ידו תזכר כמה אני קרוב אליך'. כשראה זאת בן המלך נכנסו בו כוחות אדירים וכסופין גדולים לאביו המלך, והוא התקדם לכיוון הארמון, והמלך שצפה לכך כל הזמן השיבו מיד והיתה שם שמחה וקרבה גדולה ביניהם.

כך בחנכה אנו מדליקים נרות - נר ה' נשמת אדם - ומאירים את הנשמה שהיא היהלום הגדול שה' נתן לנו ובכל יום אנו מוסיפים עוד נר ועוד נר ורואים כמה ה' קרוב אלינו יותר ויותר. ה' אומר לכל אחד ואחד "השמיעני את קולך" - אני מצפה לשמע אותך, אל תשכח שאתה בן מלך, אל תתענה אחרי החשך של העולם הזה; ה' מצפה שדווקא מתוך החשך נאמר רבונו של עולם, אני אוהב אותך, אני נאמן אליך, אני מודה לך על כל הטוב שאתה מרעיף עלי.

בכל יום שמדליקים נרות זה זמן להודות על הבריות, על ההורים, על האשה, על הילדים, על התלמידי חכמים, על הפרנסה, על הבית ועל עוד ועוד טובות שיש לנו.

בפזמון 'מעוז צור ישועתי' אנו פותחים בנסים שהיו לאבותינו במצרים, בגלות בבבל, עם מרדכי ואסתר, ועם היונים ושיהיו לנו בעתיד, ללמדנו לראות את השגחת ה' שבכל זמן.

אדם זוכר את הטוב שהיה לו בעבר ולא רואה את כל הטוב שיש לו היום, הקשיים הקטנים כמו הנזילה שיש בבית או ההתמודדות שיש עם הילדים או הקשיים בפרנסה, ממלאים לאדם את כל הראש והוא עסוק כל הזמן רק במה שחסר לו. ולפיכך מדליקים נרות דווקא בחשכה, דווקא כאשר הכל נראה חשוך תדליק אור ותראה כמה טוב יש לך.

ספר יהודי יקר שכל הזמן היה קשה לו לראות את הטוב, ופעם אחת הצרך לשהות בבית חולים ושם הוא ראה יסורים מה הם! אנשים שלא מצליחים לישון בלילה מרב יסורים ואנשים שרק מבקשים לנשם בלי מכשירים, אנשים שמשתוקקים רק לאכול אכל באפן טבעי ולא דרך 'זונדה' וכדומה, ועוד ועוד, ה' ירפא את כל חולי ישראל, והוא התחיל להבין שהוא פשוט מיליארדר שלא חסר לו כלום.

רבי פנחס בן יאיר (ע"ז כא:) מלמד את הסדר בעבודת ה' "תורה מביאה לידי זהירות" - תלמד תורה עם המאור שבתורה ותראה את ה' בלמוד, שהתורה לא תהיה חכמה כחכמה גרידא, תלמי המלך בקש לתרגם לו את התורה ליונית, כי תלמי חשב שהתורה הנה חכמה כשאר החכמות שאפשר לצרפה לחכמת יון חלילה, ועל זה היה צער גדול מאד, היות שהתורה זה אור ודרך להתקרב לבוה.

והתורה מביאה לידי זהירות שנשמר על גופנו ועל נשמתנו מכל משמר, וכשם שאדם שומר על עצמו ומתרחק מכל סכנה, כך 'הזהירות מביאה לידי זריזות', באותה מדה צריך להפעיל את המוח בזריזות ולחשוב על כל הטוב שיש לנו. אדם מתעצל לחשב על הטוב, אדם שחושב על הטוב, ה' אומר: אתה חושב עלי, אני אהיה קרוב אליך יותר, אני אחשב כל הזמן איך להטיב לך עוד ועוד.

וזה שאמרו חז"ל (ברכות) שה' נושא פנים לישראל כי הם מברכים אותו על כזית ועל בביצה. השחך שאפשר לשחד את הקב"ה, זה כאשר מברכים לו במה שלא נצטוונו במפרש, כלנו מתפללים ושרים זמירות ותשבחות, אולם העבודה היא לעשות שירים ותשבחות משלנו במה שלא כתוב בסדור, לדבק בדרכו של דוד מלכנו שעשה תהלים שהם תפלות אישיות משלו, ולעשות גם אנו תפלות אישיות משלנו.

כָּל פֶּעַם לְהוֹדוֹת לַה' עַל דְּבַר חֲדָשׁ; עַל הַלֵּב, עַל הַמֶּחֶה, עַל הַמִּשְׁפָּחָה, עַל הַבְּרִיאָה. אִם הֵינּוּ מִתְבּוֹנְנִים וְזוֹכְרִים כְּמָה טוֹב ה' עוֹשֶׂה עִמָּנוּ לֹא הֵינּוּ נִשְׁאָרִים שְׂאֲנִים. כְּאִשֶּׁר דָּוִד מֶלֶכְנוּ שָׁר אֶת הַהִלֵּל, הוּא לֹא אָמַר זֹאת בְּאֻמִּירָה בְּלִבָּד, אֲלָא כָּל הַלֵּב שָׁלוּ זַעַק שִׁירָה, הוּא רָאָה אֶת גְּדֻלַּת ה' וְאֶת רֵב רַחֲמָיו עָלָיו, וְהוּא פָּשׁוּט צֶעֶק 'הוֹדוּ לַה' כִּי טוֹב! ה' אֲנִי מוֹדֶה לָךְ כָּל כֶּךָ, מָה אֲנִי אֲשִׁיב לָךְ עַל כָּל הַטוֹב שָׁאַתָּה גּוֹמֵל עִמִּי.

חז"ל אומרים, "וְחִשָּׁךְ זֶה יוֹן" - מִטֶּרֶת הַיּוֹנִים הֵיטָה לְהַחֲשִׁיךְ וּלְהַסְתִּיר מֵעֵינֵינוּ אֶת חֲסָדֵי הַבּוֹרָא, שֶׁנֶּחֱשֵׁב שֶׁהִכֵּל זֶה טֵבֵעַ, הַבְּרִיאוֹת זֶה טֵבֵעִי, הַבְּרִיאָה זֶה טֵבֵעִי, יֵשׁ לָךְ יְלָדִים זֶה טֵבֵעִי, עֲפָרָא לְפּוֹמְיָהוּ, וְהַעֲבֹדָה שְׁלָנוּ בְּיָמִים אֵלּוּ הִיא, לְגַרֵּשׁ אֶת הַחֲשָׁךְ, וּלְזַעַק: אֵין שׁוּם טֵבֵעִי! ה' נִמְצָא בְּכָל דְּבָר! ה' מְבִיא לָנוּ הַכֹּל מֵרֵב אֶהְבֵּתוּ אֱלֵינוּ!

פִּנְיִים

וכן אצל כל אחד בפרט עם המעברים שלו ברוחניות ובגשמיות, עלינו להאיר את כל הטוב המרובה שכן יש לנו, וכן את הטוב שיש לכל אחד בפרט ואפי' אם זה מעט עלינו להעריך את מה שאנו זוכים לעבוד את ה' ולהתקדם בעבודת המידות ועוד, כל אחד לפי מה שזכה ולשמוח בכך מאוד.

ולפיכך בחנוכה מדליקים נר ולא אבוקה, לרמוז שצריך להאיר את הנר הקטן, את המעשים הטובים למרות שהם נראים קטנים, כי מעט מן האור דוחה הרבה מהחושך, ה' יזכנו לראות את כל הטוב ולא ישמע עוד שוד ושבר בכלל ישראל, ובקרוב ממש נזכה לאור חדש על ציון תאיר, בבנין בית המקדש והדלקת המנורה ולתחיית המתים בב"א.

השבוע התפרסמו תמונות של ששה חטופים הי"ד כיצד הם הדליקו נרות חנוכה בעמק הבכא כשהם מלאים באמונה וקשורים בבורא יתברך, וזה מזכיר לנו סיפורים על

השבוע נתבשרנו בצער רב בהלם ובזעזוע על הטבח הנורא והמחריד באוסטרליה, שיהודים צדיקים עשו כינוס גדול בכדי להדליק נרות ולזכות את הרבים ולקרב את כלל ישראל לאבינו שבשמים, ובעיצומו של הכינוס הגיעו מחבלים ארורים ימש"ו וירו בהם, ונשמות רבות עלו במעלות קדושים וטהורים על קידוש ה' הי"ד, ועלינו להתחזק מכך באהבת ישראל לזכור שכולנו בני אב אחד נחנו ולהצטער בצערם של ישראל, ולהרבות בתפילות להחלמת הפצועים בתוך שאר חולי ישראל, וכן לבקש תמיד על כל כלל ישראל בכל מקום שהם.

וכשם שבזמן החשמונאים לא היה ניצחון שלם בזמן המלחמה בחנוכה, ואח"כ היו עוד מלחמות וכן רבים וטובים מהחשמונאים נפלו בקרב, ובכל זאת קבעו את הימים הללו בהלל והודאה לה', כי בימים אלו מתגלית אהבת ה' אלינו שמאיר לנו בתוקף החשיכה, כך זה בימינו בכלל ובפרט, שלמרות שאנו נמצאים בגלות עם כל הקשיים והניסיונות

מתחרט על כל הקטטות שעשה על זוטות, וכבר עכשיו ראוי להתבונן בכך ולעשות למען התכלית שלנו.

עוד אפשר לפרש שקוברים בקולי קולות כי היום האחרון זועק שבעולם הזה הכל הבלים ועלינו לאסוף עוד ועוד לעוה"ב שבו ורק בו ההנאה האמיתית על ה', וכן היום האחרון מעורר אותנו שנעריך את כל הטוב שיש לנו היום, שאנו וכל משפחתנו חיים בבריאות ובשלווה ומשתדלים לעבוד את ה' כמו שאנו אומרים בהלל "לא המתים יהללו יה" ולא כל ירדי דומה: ואנחנו נברך יה מעתה ועד עולם הללויה" ובוודאי שהמתים לא יכולים להודות, אלא שדוד מלכנו מלמדנו שנתבונן בכך ונודה ונשיר לחי העולמים על גאולתנו ועל פדות נפשנו.

וכשם שאותם חטופים זכו למות על קידוש ה' מתוך תשובה שלימה כך עלינו לחיות על קידוש ה' מתוך אמונה טהורה ושימת דגש על חיי העולם הבא.

גבורת ועוצמת הנפש היהודית בשואה האיומה ובשאר הזמנים האפלים, וזה בדיוק האור של חנוכה שבו אנו מאירים את אור הנשמה, ושמחים בניצחון הרוח, ניצחון הקדושה והאמונה על היוונים שרצו להשכיחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך ולהטעות את כולם שהכל טבע חלילה.

ולפיכך הנס נעשה מעל הטבע שזה המהות של שמונה ימים שהם מעל הטבע [7 ימים] וגם כאשר אדם נמצא בביתו בהשקט ובשלווה עליו לעשות פרסומי דניסא בתוך הבית לזכור שאנו בשליחות בעולם הזה שחולף ולראות היאך אנו זוכים לקדש שם שמיים תדיר.

וזה מה שמובא בגמ' [ברכות טו:] שלומדים תחיית המתים מרחם ושאלו שאם קוברים בקולי קולות וודאי שיקומו בקולי קולות, שכאשר אדם נפטר הוא צועק מתחילת העולם ועד סופו על כל מה שיכל להשיג בעוה"ז - חיי עוה"ב, וכן הוא

מעשה ולקחו

נרות שהאירו לדורות

שרים שירי הודאה ומספרים את גדולת ה' בסעודה, אזי הסעודה נעשית סעודת מצוות. ולפיכך מצוות חנוכה הינה "נר איש וביתו", ללמדנו שנאיר את האמונה בבית פנימה ונדבר תמיד מהחסדים העצומים שה' מביא לנו משפחה, בריאות וכל טוב ברוחניות ובגשמיות, וע"י שנעסוק בטוב נאיר אותו גם

ימי החנוכה מסמלים על אור האמונה שאנו מדליקים את השגחת ה' עלינו ומכריזים קבל עם ועדה ששכינה שורה בישראל, וזו השמחה הגדולה בימים אלו, כי כאשר אנו חיים את ה' ואת רוב חסדיו אזי כל המעשים שלנו מתקדשים, וגם האכילה שלנו זו אכילה של סעודת מצווה, כמובא בשו"ע שכאשר

בחוץ ונפרסם את ניסי ה' והשגחתו לכל באי עולם.

נביא כאן סיפור נפלא בעניין זה: ב"ה זכיתי להקים את ביתי עם נוות ביתי שתחיה, ב"ה נולדו לנו גם חמישה ילדים, ב"ה כולם משתדלים לעבוד את הבורא וב"ה יש לי גם דירה רחבת ידיים משלי, בקיצור ב"ה יש לנו הכל אולם בכל זאת לא הייתי שמח בחלקי, תמיד הרגשתי שחסר לי דבר מה, ובכל זמן היו לי סיבות למה לא לשמוח.

פעם רציתי להוציא מרפסת שתהיה לי מרפסת סוכה רחבת ידיים ולא אצטרך לרדת בכל סוכות לרחבה, ואז בא השכן מתחתי וטען שהמרפסת תקטין לו במקצת את הסוכה שהוא בונה בחצר הענקית שלו, ניסיתי להסביר לו שמותר לו לוותר על סוכה ענקית ולהסתפק בסוכה גדולה בכדי לאפשר לי גם לבנות סוכה, אולם הוא עמד על שלו, כך שמקרה זה גרם לי להתהלך תקופה מסוימת בצער על הסוכה.

תקופה אחרת הייתי בצער על כך שאין לי רכב חדש ומפואר כמו של השכן מהבניין ממול ובכל בוקר כאשר הייתי רואה אותו יוצא עם רכבו הנוצץ מהחניה היה ליבי נצבט בקרבי, ועד שהשלמתי עם זה היה קשה לי עם הבן שלא הסתדר בחיידר, וכן הלאה בכל תקופה היה דבר חדש שהפריע לי, ובמקום לשמוח בכל הטוב הייתי כל הזמן בהרגשה של חסר.

בוקר אחד הבחנתי ביהודי שפוף קומה שיוצא מאחד המחסנים שבתחתית הבנין שבו אני גר, מחסן שהפך לדירת יחיד, במשך הזמן הכרתי במעט את רבי יצחק - שלמרות שהוא היה

עם גב כפוף וניכר שעבר עליו הרבה בחיים, תמיד היה שר ומזמר שירים של שמחה והודאה לה', הבנתי שהגיע אלי שכן שבדיוק הפוך ממני, בגשמיות בקושי היה לו משהו, אולם הנשמה שבו תמיד הייתה עסוקה בשמחה כל הזמן הוא הרגיש המאושר ביותר עלי אדמות, מידי פעם גם ראיתי אותו יוצא מהכנסת אורחים אחרי שאכל שם כשהוא שר ושמח כדרכו.

גם בבית הכנסת הבחנתי שהוא מסדר את הספרים ואוסף אותם מהשולחנות תוך כדי שהוא מזמזם לעצמו ניגונים נפלאים הרגשתי שאני חייב לתפוס איתו שיחה ולשאול אותו שמחה זו על מה ולמה, למה הוא כל כך שמח, אולי יש לו איזה אוצר של כל טוב, מה שחסר לי, אולם חוץ מ'שלום שלום' לא יצא לי לשוחח איתו, גם התביישתי מכך קצת.

ערב אחד מימי חנוכה הדלקתי את הנרות בחלון הבית כשכל בני משפחתי סביבי בשירה ובזמרה, ואז נזכרתי בחוב גדול ששכן אחד חייב לי והוא מתחמק מלשלם לי, הבנתי שזו עצת היצר להפריע לי בשמחה של ימי החנוכה עם המשפחה בכדי שלא אתן שיר ושבח לבורא עולם בנפש חפצה מתוך הרגשה שלא חסר לי מאומה, ניסיתי להתגבר על המחשבות הללו אולם ההרגל שהתרגלתי לראות את הדברים השליליים במקום להגדיל את כל הטוב היה חזק ממני.

באותם רגעים ראיתי את אותו שכן מהמחסן למטה יוצא מפתח ביתו ומדליק נרות חנוכה בכוסיות פלסטיק פשוטות, הייתי ממש מרותק אליו, ראיתי איך הוא שר ורוקד כאילו שיש לו ממש את הכל, ואז שאלתי את עצמי

למה אני שיש לי הכל, ואפילו חנוכיה מכסף טהור ומשמחה נפלאה סביבי ובית גדול לא שמח בלב שלם כמו אותו שכן, שלמרות שאין לו את כל אלו הוא שמח ומאושר, לא עצרתי ברוחי וירדתי אליו.

הוא היה עסוק בשירת "מה אשיב לה" ואני הצטרפתי אליו, כשסיים את השיר הוא לחץ את ידי ואיחל לי חנוכה מאיר ושמח והוסיף ובירך אותי; שחנוכה יאיר לנו את כל הטוב המרובה שה' מרעיף עלינו וכך נזכה לחנוכה שמח".

הרגשתי שכעת הגיעה שעת הכושר לשאול אותו את השאלה שמציקה לי זמן רב, אזרתי אומץ ושאלתי אותו; תגיד לי ר' יצחק איך זוכים לשמחה כמו שלך בכל מצב, ואז הוא גילה לי את הסוד במשפט אחד, כל יום אני מדליק את האור, לא הבנתי את דבריו והוא המשיך ואמר כמו שבחנוכה אנחנו מאירים אור קטן שמאיר לנו ומסלק את החושך, כך כל יום אני חושב על החסדים המרובים שה' נותן לי ומתמלא בשמחה ושיר ושבח לבורא עולם, יום אחד אני מודה על כך שנולדתי ויום אחד על שאני יהודי ויום אחד על שאני עובד את ה' ויום אחד על כך שיש לי היכן לגור, ויום אחד על כך שיש לי אוכל חם וטעים, וכן הלאה.

ואז הוא הוסיף ואמר לי קראת פעם סיפורי מעשיות של האדמו"ר ר' נחמן מברסלב,

כשהשבתי בחיוב הוא אמר בוודאי קראת את הסיפור על החכם והתם, הנהנתי בראשי והוא המשיך ואמר, התם לא היה לו הרבה, בקושי היה לו לחם ומים אולם הוא הרגיש שיש לו את הכל, מאידך החכם חיפש כל הזמן מה עוד הוא יכול להשיג בענייני העולם הזה, ומה חסר לו ולכן תמיד הוא היה עצוב.

דבריו של ר' יצחק הרוו את נפשי ומלאו אותה בהרגשה שבאמת יש לי הכל, והעבודה שלי הינה להאיר את כל הטוב תוך כדי הרהורי הוא תפס אותי בשתי ידי והתחיל לרקוד עימי 'הטוב הטוב כי לא כלו רחמין והמרחם כל לא תמו חסדיך' רקדתי איתו והבנתי שמחנוכה הזה אני נהיה תלמיד של ר' יצחק, גם אני הולך להאיר כל יום את כל הטוב ולסלק את החושך שמנסה להיכנס לי לשכל ולהעציב אותי.

מאז אותו ליל חנוכה אני ור' יצחק ידידים טובים, לפעמים הוא גם מתארח אצלנו לסעודות שבת ומביא איתו את השמחה המיוחדת והשירים הנעלים שלו, הילדים מחכים לשבתות שהוא יתארח אצלנו ולפעמים אני גם נכנס לחדר הקטן שלו ויושב על שרפרף פשוט ומרגיש שיש לי את הכל כמו התם שהיה תמיד בשמחה גדולה מאוד, וכך אני משוחח איתו ומתחזק יחד אתו באמונה ושמחה בבורא יתברך שמאיר לעולם כולו בטובו.

שרוליק ויענקי לומדים מהפרשה

"אבא מתי מסבת חנכה אצל סבא וסבתא ממושב קוממיות?" - שאלו שרוליק ויענקי בשעה ששבו הבית אחרי צהרים באחד מימי החנכה. "שאלה טובה ילדים האמת שגם אני לא יודע, אבל כעת עלינו להזדרז להכין את הנרות ולהתכונן להדלקת נרות חנכה, ובעזרת ה' אחרי שנדליק ונשיר ונהלל לה' אני יתקשר לסבא וסבתא ונשאל אותם מתי המסבה הגדולה".

אחרי ההדלקה, בשעה שכלם ישבו על הספא והביטו בנרות החנכה ואכלו לביבות חמות שהכינה אמא - אמר אבא: "איזה נפלאים הם ימי החנכה שבהם אנו יושבים ומאירים את כל הטוב שה' נותן לנו ומהללים לשמו הגדול".

"אבא אמרת שתתקשר לסבא וסבתא לשאל על המסבה", נכון מאוד יענקי, טוב שאתה מזכיר לי תקף אתקשר, ילדים יקרים - אמר אבא, אחרי שסיים לשוחח עם סבא וסבתא - בעזרת ה' המפגש של כל המשפחה אצל סבא וסבתא מקוממיות יהיה ביום חמישי נר רביעי של חנכה".

איזו שמחה - אמרו שרוליק ויענקי באחד, "אני כבר מחכה לחידון של סבא, אולי אני אזכה בחידון וסבא יביא לי את האופנים שהוא מביא כל שנה למי שזוכה בפרס הראשון" - אמר שרוליק, ותביא גם לי לנסע באופנים? - שאל יענקי, בודאי השיב שרוליק, קדם כל נראה שאני באמת זוכה בעזרת ה', למדתי היטב את הלכות חנכה ואני מקווה שאדע לענות על כל השאלות בהצלחה.

ביום חמישי התארגנו כל בני המשפחה ויצאו לסבא וסבתא מקוממיות, המסבה היתה מרוממת כלם שמחו ונתנו שיר ושבח לבורא עולם.

באמצע המסבה אמר סבא: "כעת נערך את החידון המיוחד לכל הנכדים הצדיקים ששגנו היטב את הלכות חנכה", שרוליק נדרך וקנה מאוד להיות במקום הראשון ולזכות באופנים, ואכן שרוליק ואהרלה הבן של דוד אליהו ענו נפלא על כל השאלות. "וכעת ילדים - אמר סבא - נשאל את שרוליק ואהרלה את השאלות הקשות ומי שידע מבניהם יזכה באופנים".

שרוליק מאוד קנה להצליח ולזכות באופנים, וגם יענקי שישב יחד עם שאר הבני דודים רצה מאוד ששרוליק יצליח ויביא לו גם לשחק באופנים, אלא שבסוף אהרלה זכה במקום הראשון וקבל את האופנים ואלו שרוליק שזכה במקום השני קבל את הקורקינט.

בדרך חזר מהמסבה אמרו שרוליק ויענקי באכזבה; "כל כך רצינו לזכות באופנים, כל המסבה לא היתה שווה". אבא ששמע את הדברים אמר: "ילדים צדיקים, בפרשה שלנו פרשת מקץ נאמר, שפרעה חלם שהפרות הרזות בלעו את הפרות השמנות ו'לא נודע כי באו אל קרבנה': ויוסף הצדיק פתר את החלום שהרעב ישכיח ויעלים את השבע, וזה מלמד אותנו שאדם

מתרגל לכל הטוב שיש לו וכאשר יש לו איזה קשי או שלא מסתדר לו הוא רואה רק את הצער ולא את כל הטוב המרבה שה' נותן לו, וגם אתם ילדים שכחתם את כל הטוב שיש לנו וגם את ההתעלות שהיתה לנו במסבה אצל סבא וסבתא ואתם כל כך מתמרמרים על האופנים.

שרוליק ויענקי השפילו את עיניהם בבושה ושאלו: "ומה העצה לכהן, שהקשי לא ישכיח את כל הטוב? ואבא השיב, יוסף הצדיק יעץ לפרעה לשמור מהמזון של השבע לזמן של הרעב, ללמדנו שבכל יום נתבונן כמה טוב ה' נותן לנו שיש לנו משפחה ובריאות ואנו מקימים מצוות ועוד טובות, וכאשר נהיה מסובבים בטוב, הקשי לא יתפס אצלנו את כל המקום, וזה גם מצות גר חנכה שבכל יום אנו מוסיפים להדליק עוד גר ומאירים עוד חסד שה' נותן לנו.

לע"נ יעקב בן מדלן

ניתן לתרום לזיכוי הרבים: 0527193031